
БОГ НЕ ВІДДАЛЕНИЙ ВІД СВІТУ.

ЦЕ СВІТ ВІДДАЛЕНИЙ ВІД БОГА.
ЙОГО ДУХ ПОДІЛЕНИЙ НАВПІЛ.

ОДНА ЧАСТИНА — ЦЕ ТИ.

ІНША — ТВІЙ ДРУГ.

РАЗОМ — ЦЕ ДВА МЕГАБАЙТИ ВІРИ.

ДЛЯ СВІТУ — ЦЕ МАЛО.

ДЛЯ ТЕБЕ І ТВОГО ДРУГА — ЦЕ МІСЯ.

МІСЯ ЛЮБОВІ І ДОВІРИ ОДИН ДО ОДНОГО.

І БОГ ЗНАЄ ЦЕ.

БО ВІН САМ ЦЕ ПЕРЕЖИВ.

КОЛИ СТВОРИВ ЛЮБОВ.

І ПІЗНАВ ЗРАДУ.

ПЕРШИМ.

ТОМУ ВІН ВЧИТЬ ПРОЩАТИ.

ЯКЩО ТВІЙ ДРУГ ЗРАДИВ ТЕБЕ,

ОДНОГО МЕГАБАЙТА ТВОЄЇ ВІРИ ВИСТАЧИТЬ

ДЛЯ ЙОГО ПРОЩЕННЯ.

І ТІЛЬКИ ТОДІ ТИ ЗРОЗУМІЄШ:

БОГ НЕ ВІДДАЛЕНИЙ ВІД СВІТУ.

ЦЕ СВІТ ВІДДАЛЕНИЙ ВІД БОГА.

А ЗНАЧИТЬ, ТЕПЕР У ТЕБЕ Є ШАНС ПОДОЛАТИ

ЦЮ ПІРВУ НАЗАВЖДИ.

Фрейм 00. Від Марка Зрада

*І ти Брут,
І ти,
І я...
Тепер в полоні зради.
Тепер я не люблю тебе.
І не люблю заради.
На кожну мить
Вітальних стін
Чужі течуть легенди.
Чужі мости горять внизу
І непристойні бренди.
Не вірю в смисл.
Порох слів у вітрі тане снами.
Нічого більше, крім вини,
Не з'явиться між нами.
Тобі довіри довгий кшталт...
Тепер себе картаю.
Тепер історія на двох
Кінця свого не має.
І тихий протяг злих століть,
Для інших ця хвороба...
Це лицемірство теплих стін,
Ця мить.*

*Вона порожня.
Ти вибач все мені.
Йди.
Зникай в моїх фантомах.
Ти вибач мить мою вві сні.
Але не тішся знову...
Знайдуть тебе чужі листи.
Чужі стечуть легенди.
І догорять твої мости
Під непристойні бренди.
Я не прийму тебе назад.
І світ вже не чекає.
Він не такий, як був до нас.
Він інший.
Він все знає.*

Для Антонія від Марка. Послання.

Зрада вбиває мотиви. Спочатку один, потім його клоновану тінь, спробу.

Він збагнув, що є насправді зі своєю самотністю тільки сам. Наодинці. Усі інші люди — лише міф. Порожнеча. Тіснява бажань. І від часу замріяного дитинства не змінилося нічого в реальності, крім того, що сама реальність втратила сенс і загубилася.

Втіха надії перестала бути. Зупинилася. І в його серединному наповненні, в його душі ця зупинка означала чергову депресію, розчарування, від яких неможливо втекти чи сховатися. Можна хіба що перечекати цей дощ душевної осені під якою-небудь забутою крихкою стріхою.

Але це тільки в його серединному наповненні. А насправді? Насправді його не цікавило. Нічого. Він не чув і не вслухався у спроби об'єктивзації інших варіацій буття.

Існувало тільки це — буття в самому собі. Сумне буття від примітивного розуміння світу і аж до його повної абстракції та абсурду.

І нехай інші веселяться. Він не може. Господь народив його таким, і такий його генетичний код... він супроводить уже не одне коротке замикання серця, не одну невпинну епілепсію, не одну хвилину істеричу душі й тіла.

В таких обіймах йому доводиться перебувати щодня. Що-хвилини.

Але існує щось інше. Щось незбагненне для розуму. Незбагненне для логіки. Щось таке, від чого хочеться цілувати небо і пам'ятати про Господа. Це — щастя. Воно раптом захопило його душу сповна, він раптом подумав, що хоче пробачити. Пробачити того, хто думає, що він ніколи не зможе цього зробити. Адже... його зрадили. А значить... усі мотиви страчено. Ні. Не всі. Один таки є.

Віра, Антонію?

Лондон. 25.04.07.

Фрейм 00. Від Антонія Синопис фільму «Два мегабайти віри» (Чернетка) Сцена 1

— Вікно. Я наближаю до нього твою зіницю і говорю: «Дивися. Там гвалтують дівчину». Ти мляво кліпаєш очима і закриваєш їх. Потім розплющуєш і бачиш закривавлене тіло, що звисає над вікном з того боку на мотузку. Ми кричимо і тікаємо. Перший дубль знято. Зрозумів?

— Зрозумів. А ти?

— А що я? Ти ж у нас режисер. Слово за тобою.

— До чого тут режисер? По-моєму, сценарій ще навіть і не думав бути написаним. А вже відразу... «ти ж режисер!» А хто у нас сценарист, можна запитати?

— Ну... я... Тільки я спершу музикант, і взагалі, цей фільм — твоя ідея.

— Моя ідея? А хто мене діставав своїми кліпами?
— Це так, на майбутнє. Хотів поділитися творчими фантазіями.

— Він хотів поділитися творчими фантазіями! Подивися на себе!

— Ха-ха!

— Чого ти смієшся? Чого ти смієшся? Я, між іншим, дуже дорога лялька, щоб так просто тут з музикантами час витратити! Все!

— Ха-ха!

— Я пішла! Бувай!

— Антоній! Я не можу! Ха-ха! Просто супер!

— Аплодуєш, так? Аплодує він! А коли я просив сценарій принести? Коли, я тебе питаю? Три дні тому? А зараз? Ти дивився на календар, яке там зараз число? Ти... Джим Моррісон! Хоч би косу заплів! А то чи баба, чи мужик, сам Господь не розбере, кого він створив на свою голову!

— А дівчатам... між іншим... подобається!

— Ой! Це яким таким дівчатам подобається? Ларисі з третього поверху, що горішки вже третій місяць в кіоску продає?

— Дорогим дівчатам!

— Я тобі зараз покажу дорогих дівчат! Сценарій де, я питаю?! Кліпи він хоче знімати! Кліпи!

— «Оскара»! «Оскара»! Антоній Іванов — роль нещасної фронтової жінки!

— Гад! Ще сміється! Марку, ти — паскуда! Все! Все!

— Ого істерика!

— Все!

— Тільки не бий мене! Тільки не руки! Я — піаніст!

— Ой! Піаніст! А я?

У цю мить відчиняються двері і заходить дуже простий, з вигляду чудернацький менеджер, з усміхненим обличчям у форматі хмільного мімічного жесту й, весело розмахуючи жіночими панчохами, припадає спиною до дверей і говорить:

— Ну, як тут ваш фільм, генії-мислителі?

Антоній першим кривить дуже огидну гримасу сарказму й щідить крізь зуби:

— Дуже добре! Невіглас нещасний! Знову набрався! Так? Знову набрався! Набрался!

Марк рве м'язи живота від сміху, притримуючи решту свого тіла рукою харизматичного піаніста. Йому може бути легко у найекстремальніших ситуаціях. Йому може бути боляче, коли іншим так легко. Але в жодному разі ні тієї, ні цієї хвилини свого життя він не викаже свого хвилювання. У нього є надзвичайно дорогоцінне піано, на клавішах якого зависають спонтанні мелодії, взаємостосунки з Богом, Антоній в безкінечності грайливих образів самотнього актора і фільм, який вони задумали для великої слави свого майбутнього.

Насправді більшість часу Марк і Антоній клеїли дурня, проживаючи своє життя в гармонії з фантазією душевних амбіцій, до яких вони прийшли різними шляхами духовного невігластва. Але тепер вони в церкві. І з цим ключем вони прямують до Раю.

— Ха-ха!

Менеджер був надзвичайно комедійним охоронцем із гвардії надійних служителів церкви. Здається, його звали Лука.

Панчохи розліталися в руках Луки як крила старого аероплана, і він клеїв дуже популярний побутовий образ перед Антонієм, божевільним у своїй харизмі джокера до кінця. До Раю.

Була друга половина ночі, коли вони змогли витягти ключ від красивого офісу своїх пастирів, амброзії ідей і натхнення вербальної екзистенції Бога, коли вони його таки витягли і забралися в офіс, щоб подумати над фільмом. Тут їх і застукав Лука.

— І що ж це ми нікого не спитали, зайшли сюди, ходимо!

— Ми працюємо над фільмом! Зрозуміло тобі? Боже, ну й запах! Дешевий пролетаріат!

— Слухай ти, красуня з підфарбованим оком! Зараз я тебе поцілую в одне місце!

— Нічого собі! Марку, ти чув? Чого ти сидиш? Чого ти сидиш! Бачиш, до твоєї жінки залицяються? Сидить воно!

Марк лежав під дорогим офісним стільцем, намагаючись втриматися від остаточної істерики сміхоманії. А образи продовжували:

— Ну і про що фільм!

— Дуже ти там тямився на мистецтві!

Антоній розкрив уявне віяло і манірно відвернувся убік.

— А якщо це якесь там непристойне видовище?

— Ти що! Алло! Непристойне видовище у тебе в голові!

А у нас фільм про Бога!

— А що Марк? Музику пише?

— Ні. Сценарій. Він такий! Може все!

— Ха-ха!

— Щось я його не уявляю літописцем живого слова. Щось він не дуже схожий на писака! Анітрохи!

— Чого ти руки простягаєш до геніїв! Ти!

— Зараз як дам один раз! Як дам!

— Боже! Принцесу ображають! Зараз заплачу! Пішов геть!

Невіглас!

— А ну...

І тут Лука не стримує своєї гри і сміється. Антоній дивиться на Марка, який, заплющивши очі від відвертого оргазму адреналіну, тримається однією рукою за стілець, а другою гортає м'язи на своєму животі, потім на Луку, що кладає перед його очима пальцями і щиро всміхається, і все... Антоній скидає образ, розрізає його навпіл, розпечений дружньою щирістю своїх близьких душевних рятівних прихильників, показує два зуба і сміється. Сміється.

Уявне віяло падає на підлогу.

Три силуети на одній хвилі Божої довіри чудово проводять час, а потім Лука зникає в туалеті, і Антоній сидить навпроти Марка, намагаючись вгадати в найближчій людській проекції навпроти хоч щось корисне.

— Гадаєш, я можу прийти з цією ідеєю в кіно?

— Так само, як і я в музику.

— Твій кліп усього 3.40, а моє кіно — вічне. Ясно?
— Яка різниця? Все одно ідея або зачіпає, або — ні.
— «Два мегабайти віри». Що це за назва така?
— Дві душі — двоє друзів — один Бог — одна довіра — одна любов — одна зрада — одне прощення...
— Ну... Тоді твоя сцена з повішеною дівчиною... ні до чого...

— Ні до чого. Але кран полетів дуже круто. Кадр вийшов просто супер. Розумієш?

— А може, залишимо цю сцену?

— Яку? З дівчиною?

— Я не знаю. Це дуже вражає. Для картини, яка б могла змінити мільйони життів, — це вражає.

— Згоден. Дивися. Потім звучить моя музика. Тональність соль бемоль мінор. Ла-ла-ла. Ту-ту. Такий ритм. Ми вибігаємо. Ти кричиш: «Це диявол! Він тут! Він убив її! Це він! Він!» Я беру тебе за руку і спокійно тримаю з хвилину. Потім заглядаю глибоко в душу. У тебе тремтять зіниці. Ну, я люблю цей образ глибокої ніжності. І раптом мій голос звучить чужим холодним баритоном: «Він уже тут. Це — я. Я її вбив!» Ти вихоплюєш з моїх долонь свою руку, а вона вже обросла довгими гострими кігтями, біжиш по піску, босоніж, а навкруги лоза, темно, натикаєшся на берег, падаєш у воду, пливеш, допливаєш до середини і раптом чуєш легкий мажор мого піано. Я сиджу на іншому березі синього озера і граю відверту задушевну мелодію. На мені такий смугастий шарф і окуляри в стилі лондонських casual пройдисвітів. Але я граю з любов'ю, відверто, тільки для тебе. І на моєму березі світло. Сонце. А може, їх два. Не знаю. І ти опускаєш руку, щоб плисти далі, опускаєш і відчуваєш крижаний дотик до трупа дівчини, бо ти натикаєшся на її перса. І тобі стає так холодно. Не має натхнення на те, щоб опустити в воду другу руку. Ти завмираєш, слухаючи мене. За мною останній такт, за тобою — вибір. І...

— Щось не дуже перспективна картина виходить...

— І ти вирішуєш залишитися у воді.

ЗМІСТ

Фрейм 00. Від Марка. Зрада	4
Фрейм 00. Від Антонія. Синопис фільму «Два мегабайти віри». (Чернетка). Сцена 1	6
Фрейм 01. Від Марка. Едем	14
Фрейм 01. Від Антонія. Адам і Єва	23
Фрейм 02. Від Марка. Великий інквізітор	64
Фрейм 02. Від Антонія. Синопис фільму «Два мегабайти віри». (Чернетка). Сцена 2 (<i>Продовження</i>).	73
Фрейм 03. Від Марка. Каїн і Авель	117
Фрейм 03. Від Антонія. Орлеанська діва. Послання	163
Фрейм 04. Від Марка. Синопис фільму «Два мегабайти віри». (Чернетка). Сцена 3 (<i>Продовження</i>).	222
Фрейм 04. Від Антонія. Ісус та Іуда	261
Фрейм 05. Від Марка. Синопис фільму «Два мегабайти віри». (Чистовик). Сцена 4 (<i>Закінчення</i>)	319
Фрейм 05. Від Антонія. Синопис фільму «Два мегабайти віри». (Чистовик). Сцена 5 (<i>Закінчення</i>)	338
Фрейм 06. Від Марка. Диво	359